కథాకేళి నిర్వహించిన దీపావళి కథల పోటీలో

కన్సొలేషన్ బహుమతి పొందిన కథ!

చిన్ని చిన్ని ఆశ

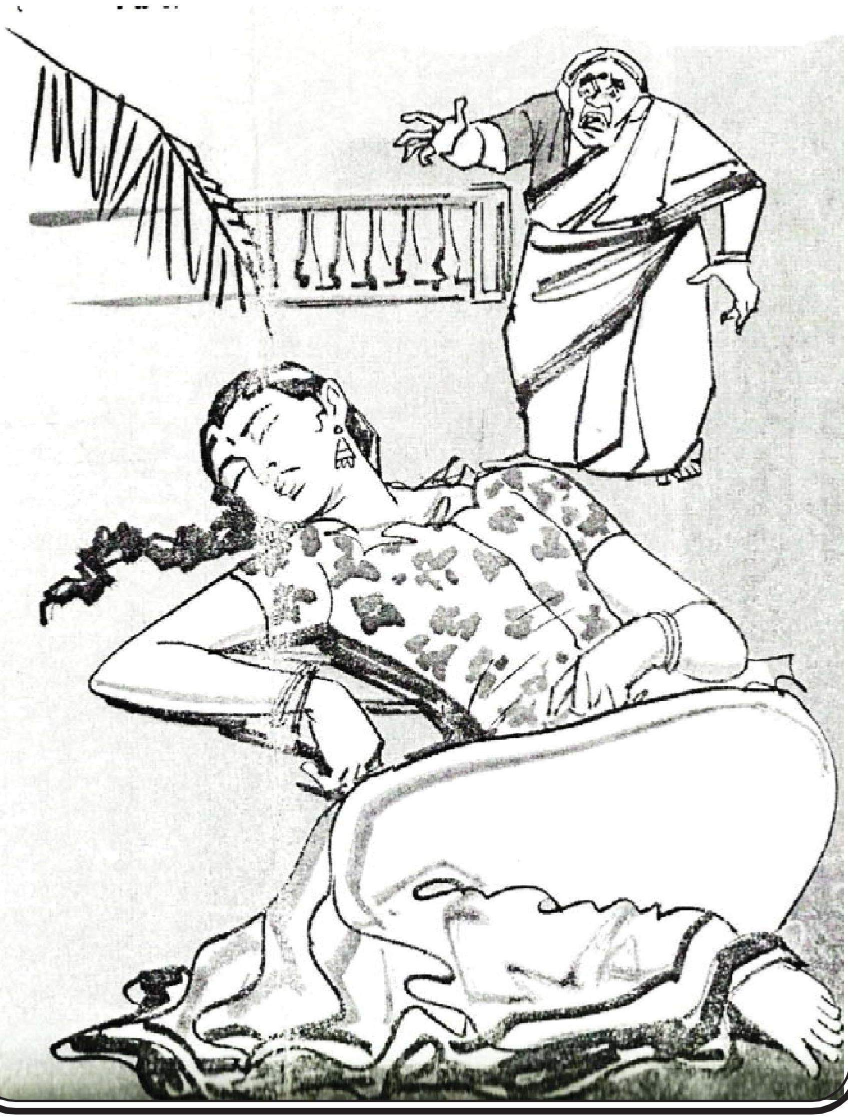

"వచ్చే శనివారం మా గృహప్రవేశం రా. నువ్వూ, మా సిస్టరూ తప్పకుండా రావాలి" ఆహ్వాన పత్రిక అందిస్తూ చాటంత మొహంతో అన్నాడు నాగు – నాగేశ్వరరావు.

"తప్పకుండా వస్తాం రా" ఇన్విటేషన్ కార్డ్ తెరుస్తూ అన్నాను.

నిర్మల మంచినీళ్ళు తెచ్చిచ్చింది. "పనులన్నీ పూర్తయ్యాయా అన్నయ్యగారూ"

"కరెంటు కనెక్షన్లాంటి చిన్నచిన్నవి తప్ప అన్నీ అనుకున్నట్లుగా పూర్తయ్యాయి. బిల్డింగ్ చాలా బాగా వచ్చింది. మీరే చూస్తారుగా!"

"సిటీ అవుట్‌స్కర్ట్ అయితేనేం ఇండిపెండెంట్ హౌస్. భూమి విలువ ఎప్పటికీ పెరుగుతూనే ఉంటుంది" అన్నాను.

"అది నా డ్రీమ్, ఆశ, లక్ష్యం – అన్నీను. మీరంతా బరువవుతుందని చెప్పినా నేనందుకే వినలేదు. పొందికైన డాబా. చక్కని ఎలివేషన్. చుట్టూ ఖాళీ. ప్రహరీ గోడ. గేటుపైన ఆర్చీ, దానిమీద పూలతీగలు – అలాంటి ఇల్లుండాలన్నది నా జీవితాశయం. అది నెరవేరింది. మా అమ్మాయి ఆశ ఎన్నిరకాల పూలమొక్కలు పెంచాలో అప్పుడే ప్లాన్ చేసేసింది!" సంబరంగా చెప్పాడు.

"ఆశ చాలా తెలివైందిలెండి. ఏం చదువుతోంది. ఎయిత్తా...నైన్తా?"

"ఎయిత్ క్లాస్. టాపర్స్ సెక్షన్. దాన్ని గొప్ప ఇంజనీర్ని చెయ్యాలన్నది నా ఇంకో డ్రీమ్. అది ఎప్పటికీ నిలిచి పోయే ప్రాజెక్ట్ కట్టాలి..."

"ఆశ నీ కలని నెరవేరుస్తుందిలే. ఇంటికి పదిలక్షల దాకా అయ్యిందేమో కదా నాగూ"

"ఇంకా ఎక్కువే అయ్యిందిరా. హైదరాబాద్ వచ్చిన కొత్తలో సైట్ కొన్నాను గనుక గాని లేకపోతే స్థలం కొని కట్టడం నా తరమయ్యేది కాదు".

"లోను తీసుకున్నావా?"

"కొంత తీసుకున్నాను. మనూళ్ళోని పొలం అమ్మేశాను"

"పంచేసుకున్నారా?"

విషయం తెలుసు. అయినా అప్పుడే విన్నట్టు ఆశ్చర్యం అభినయించాను.

"పంచుకోవడం, నా వాటా అమ్మేసెయ్యడం అన్నీ అయ్యాయి".

"మీ అన్నయ్యలిద్దరూ పాపం భూమినే నమ్ముకున్నారు. వాళ్ళకేదైనా అదనంగా ముట్టజెప్పడమో, ఆసరా చూపించడమో చేసావా?"

"ఎవరి బతుకు వాళ్ళమే బతకలేక పోతున్నాం. ఇక వాళ్లకేం చెయ్యగలం రా. వస్తాను రా. ఇంకా చాలా కార్డులు పంచాలి. మీ ఇద్దరూ ముహూర్తం టైముకి వచ్చెయ్యాలి సుమా"

మేం తలలూపాం.

నాగు వెళ్ళిపోయాడు.

నిట్టూర్చాను. చిత్రంగా చూసింది శ్రీమతి.

“అలా వున్నారేం?”

“మనిషి ఎంత స్వార్ధపరుడో చూడు. రక్తం పంచుకు పుట్టిన అన్నలు పరాయి వాళ్ల న్నట్టు మాట్లాడుతున్నాడు!”

“ఆస్తుల గొడవలు భారతకాలం నుంచీ వున్నవేగా!”

“అయితే మాత్రం. వీడి అన్నలిద్దరూ చదువుకోలేదు. వ్యవసాయం మీదే ఆధారపడి వున్నారు. భూమి లేకపోతే వాళ్లెలా బతుకుతారన్నది ఆలోచించకుండా పెద్ద మనుషుల్ని కూర్చోబెట్టి పంపకాలేయించేసాడు!”

“హక్కులు గుర్తుంటాయి గాని బాధ్యత లెవరికి గుర్తుంటున్నాయండీ!”

“నాగూ వాళ్ల నాన్న నాగూని చదివించింది ఉమ్మడి సొమ్ముతో కాదూ? వాడేదో కుటుంబానికి ఆసరా వస్తాడన్న ఆశతోనే కదా చదివించింది? డిగ్రీ చదివినందుకేగా వీడికి మంచి జాబ్ వచ్చిందీ...”

“నిజమే మరి. అన్నగార్లకి భూమిని ఇచ్చేసి వుంటే బాగుండేది”

“అంతా కాకపోయినా పెద్దవాటా ఇచ్చినా బాగుండేది. వూహు... పెద్దల మాట వినకుండా సమాన హక్కు అంటూ వాటాలేయించాడు. అంతటితో ఆగినా గుడ్డిలో మెల్లలా వుండేది. వెంటనే తన వాటా అమ్మకానికి పెట్టేసాడు. తర్వాత అమ్ముకోమన్నా విన్లేదు. మొత్తం వున్నదే నాలుగెకరాలు. అదీ ఏక ఖండిగా గాక నాలుగు ముక్కలుగా వుంది. మిగిలిన ముక్కల్లో వ్యవసాయం చెయ్యలేమని వీడి అన్నగార్లూ వీడితో పాటు అమ్ముకోక తప్పింది కాదు. పెద్దన్న భీమవరం వెళ్లిపోయాడు. చిన్నన్నని అత్తవారు తీసుకెళ్ళారు. వాళ్ళేవో ఆస్తులేర్పరచుకుంటే ఫర్లేదు. లేకపోతే డబ్బెంతలో కరుగుతుందీ!”

“రైతులు కూలీలవ్వడం... కూలీలు వలసపోవడం – మళ్ళీ పాత కథే!” నిర్మల అంది.

ఎంచేతో నేనలా తేలిగ్గా సర్దుకు పోలేక పోతున్నాను!

* * *

సెకండ్ సాటర్‌డే అవడం వల్ల, నాగూ వాళ్ల గృహప్రవేశ ముహూర్తానికే వెళ్లేం.

మొదట అవూ దూడలను ఇంట్లోకి తీసుకెళ్లి, పిమ్మట గృహప్రవేశం చేసారు.

బంధువులు, మావూరికి చెందిన మిత్రులు, ఆఫీసు వాళ్లూ చాలా మందే వచ్చారు. నాగూ అన్నగార్లు రాలేదు. పిలిచాడో లేదో మరి!

పిన్ని కూడా కన్పించకపోయేసరికి “నాన్నమ్మ ఏది ఆశా! రాలేదా?” నాగూ కూతుర్ని అడిగాను.

ఆవిడ బాధ్యతని నాగూ అన్నలకీ పంచాడు!

"పాత ఇంట్లో వుంది. రమ్మంటే రావడం లేదంకుల్"

దగ్గరుండి ఇల్లు కట్టుకోడానికి, ఆ దగ్గర్లోనే చిన్న పోర్షన్ అద్దెకు తీసుకున్నాడు నాగు.

ఆశను తీసుకుని పిన్ని దగ్గరకు వెళ్లాను.

నన్ను చూసి బోలెడు సంబరపడిపోయింది.

రమ్మంటూ ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని లాగింది ఆశ.

పైటకొంగుతో కళ్లొత్తుకుంటూ ఇంటికి తాళం వేసింది.

"దీనికి నేనంటే ఎంత ఇదో!"

"కొడుకు ఇల్లు కట్టుకుని రంగరంగ వైభోగంగా గృహప్రవేశం చేస్తోంటే నువ్వు రాలేదేం పిన్నీ..."

"వద్దామనే అనుకున్నాను... నా గోలకేం గాని కోడలు వచ్చిందిట్రా" ఆమె మాట మారుస్తోందని గ్రహించి తలూపి వూరుకున్నాను.

"ఆశా! ఆశా!..." బిగ్గరగా అరుస్తూ వెదుకుతున్న నాగు మమ్మల్ని చూసి తడబడ్డాడు.

మొఖంలో ఎన్నో రంగులు చకచకా మారిపోయాయి.

"నానమ్మని తీసుకొచ్చాను డాడీ".

"మంచిపని చేసావు. రామ్మా...రా... ఆశా నువ్వెళ్ళి మమ్మీకి కన్పించు...నీ కోసం వెదుకుతోంది..."

"మా ఫ్రెండ్స్ వచ్చారా డాడీ..."

"ఇంకా రాలేదనుకుంటా. వస్తార్లే గాని నువ్వు లోపలికి వెళ్లు..."

ఆశ చెంగున లోపలికెళ్లింది.

పిన్ని తడబడ్తూ వెళ్లింది.

"ఇల్లెలా వుందిరా? క్రిందా పైనా తిరిగి చూసావా? రారా... చూపిస్తాను..."

నా చెయ్యి పట్టుకుని తీసుకెళ్ళి మరీ ఇల్లంతా చూపించాడు నాగు.

ఎక్కడ టీవీ పెట్టేది, ఎక్కడ డైనింగ్ టేబుల్ వేసేది, ఎక్కడ బీరువా పెట్టుకునేది వివరించాడు.

పాలరాయి సెలక్షన్నుంచి, కరెంటు స్విచ్చుల వరకూ ఎంత జాగ్రత్తగా సెలక్ట్ చేసాడో చెప్పాడు.

మధ్య మధ్య బావుందంటూ మెచ్చుకోవడం తప్ప వాడి సంబరానికి అడ్డుపడలేదు.

డాబా మీదికెళ్లాం. రాత్రి వర్షం పడింది కాబోలు అక్కడక్కడా నీరు నిలిచి వుంది.

ఆ చుట్టు ప్రక్కల కడుతోన్న కొత్త ఇళ్లను చూపిస్తూ వాటి యజమానుల గురించి,

ఆ ప్రాంతానికి పట్టనున్న గొప్ప దశ గురించీ చెబుతున్నాడు.

నా దృష్టి మాత్రం కరెంటు వైర్ల మీదే వుంది.

అది గమనించి ఇబ్బందిగా చూసాడు.

"హైవోల్టేజ్ లైనులా వుందే..."

"అవునదే. ఫీజులు చెల్లించాం. ముడుపులూ ఇచ్చాం. అయినా మా కింకా కరెంటు కనెక్షనివ్వలేదురా. కాసేపే కదాని దానికి వైరు వేసి కరెంటు లాగాడు ఎలక్ట్రీషియన్..."

"కరెంటు సంగతలా వుంచు, ఎవరైనా పిల్లలకు తగిల్తే ప్రమాదం కదా!"

"పిల్లల్ని పైకి రానివ్వడం లేదులే. ఇంకాసేపట్లో తీయించేస్తాను. నేను వద్దనే అన్నానురా, మా ఎలక్ట్రీషియన్ విన్లేదు. ఇలా వైరు వేసి కరెంటు లాక్కోవడం ఇవాళ రేపు అంతా చేస్తున్నదే అన్నాడు..." సంజాయిషీ ఇచ్చాడు.

"కరెంటు చౌర్యం నేరం. ఇలా వైరు లాగటం ప్రమాదకరం..."

"నువ్వు మరీనూ...ఎవరో పిలుస్తున్నారు క్రిందికెళ్దాం రా..." గబగబా దిగిపోయాడు.

ఎవరూ పిలవలేదని మా ఇద్దరికీ తెలుసు. మౌనంగా అనుసరించాను.

నౌక బొమ్మని తెచ్చి చూపిస్తూ అంది నిర్మల, "చెస్ పోటీల్లో ఫస్ట్ వచ్చిందని ఆశకి ఏదో సంస్థ వాళ్లు ప్రెజంట్ చేసారటండీ"

బొమ్మ బావుంది. అది ఇవ్వబడిన కారణం నన్ను ముగ్ధుడ్ని చేసింది.

ఆశని పిలిచి ప్రత్యేకంగా అభినందించాను.

"వాంప్ పాటలకు డాన్సెయ్యడానికి పిల్లలు కూడా అమాయకంగా పోటీ పడుతున్న ఈ కాలంలో చెస్‌లో నువ్వు రాణించడం నిజంగా చాలా గ్రేట్ ఆశా" అన్నాను.

ఆ బొమ్మని హాల్లోని షోకేస్ మధ్యలో పెట్టాను.

"మమ్మీ ఏమంటుందో అంకుల్"

"తప్పకుండా మెచ్చుకుంటుంది. అదిక్కడే వుండాలి. దాని స్థానం ఇదే. పిల్లలంతా దీన్ని చూడాలి. నీ ప్రతిభ గురించి తెలుసుకోవాలి. స్ఫూర్తి పొందాలి..."

చుట్టూ చేరిన పిల్లలు చప్పట్లు కొట్టారు.

ఆశ బుగ్గలు సిగ్గుతో ఎరుపెక్కాయి.

సత్యనారాయణస్వామి వ్రతం మొదలైంది.

ఇంటి ముందు షామియానా క్రింద కుర్చీల్లో కూర్చుని అతిథులమంతా కబుర్లలో పడ్డాం.

ఆశ మాట మాటకీ లోపల్నుంచొచ్చి వెళ్తోంది.

పిలిచి "ఎవరి కోసం చూస్తున్నావ్" అడిగాను.

"నా ఫ్రెండ్ కోసం అంకుల్"

"వస్తుందిలే"

"నా స్కూల్ డైరీ తన దగ్గరుందంకుల్. నిన్న స్కూలుకు రాలేదని తీసుకెళ్ళింది. త్వరగా తెచ్చిస్తే బావుణ్ణు... హోమ్‌వర్క్ చేసుకుందును"

"రేపు చేసుకోవచ్చులే. రేపు హాలిడేయే కదా!"

"రేపటి పని ఇవాళే చేసేయ్యాలని మా టీచర్ చెప్పింది"

"ఇంకేం చెప్పిందేమిటి" నవ్వుతూ అడిగాను.

"త్యాగగుణం పెంచుకోవాలంది టీచర్"

మీ నాన్నకి లేనిదదే – అనుకుంటూ అభినందన పూర్వకంగా చూసాను.

గురువు మాటల మీద పిల్లల కెంత గురి!

ఎవరూ చూడకుండా ఓ ప్రక్కకి రమ్మని పిలిపించింది పిన్ని.

వెళ్లాను.

"ఒరే అబ్బాయ్. ముసలోళ్లకి ఓ ముద్ద పడేసే శరణాలయాలున్నాయంట కదా. నన్నక్కడ చేర్చి పుణ్యం కట్టుకోరా. ఊరికే వుండన్లే, తోచిన పనేదో చేస్తాను. అంట్లు తోముతాను. ఇల్లు వూడుస్తాను. వంట చేస్తాను.."

ఆవిడ కళ్లనిండా నీళ్ళు! వాటి వెనుక సముద్రమంత దైన్యం!

"నాగు బాగా చూసుకోవడం లేదా పిన్నీ?"

"పెద్దోడు చూస్తాడని వీడు, వీడు చూస్తాడని పెద్దోడు... అత్తారింట్లో తలదాచుకున్నానని రెండోవాడు. ఎందుకులేరా... కడుపు చించుకుంటే కాళ్ళమీద పడుతుంది..."

"అది కాదు పిన్నీ..."

ఎప్పుడొచ్చిందో ఏమో ఆశ గబుక్కున నానమ్మని చుట్టేసి "మా ఇంట్లోంచి వెళ్లిపోతావా నానమ్మా" అడిగింది బేలగా.

"అబ్బెబ్బే. మీ అందర్నీ వదిలి నేనెక్కడికి వెళ్తానే పిచ్చిదానా. పద పద..." అంటూ మనవరాల్ని తీసుకెళ్తూ నా వంక అర్థింపుగా చూసింది.

గుండె బరువెక్కగా తలాడింపుతో సమాధానమిచ్చాను.

వ్రతం పూర్తయ్యింది. భోజనాలు మొదలయ్యాయి.

భోంచేసాక పెద్దలం కబుర్లలో పడ్డాం. పిల్లలు ఆటల్లో పడ్డారు. నాగు దంపతుల్ని అభినందించి ఒక్కొక్కరూ శెలవు తీసుకుంటున్నారు. మేం కూడా వెళ్లడానికుద్యుక్తులయ్యాం.

నాగు భార్యకీ, పిన్నికీ చెప్పి ఆశ కోసం చూస్తోంటే మేడ మీంచి ఒకమ్మాయి ఆర్తనాదం వినిపించింది.

అదుర్తోన్న గుండెల్తో పరుగున వెళ్లామంతా.

వాన నీటిలో చలన రహితంగా పడివుంది ఆశ!

కరెంటు షాక్ కొట్టిందన్నారు పిల్లలు, భయోద్విగ్నులై ఏడుస్తూ.

ఇంత దాకా తూనీగలా ఎగిరిన ఆశ ఉలుకూ పలుకూ లేకుండా కట్టెలా...!

సప్త సముద్రాలు ఒక్కుమ్మడిగా ముంచెత్తినట్టు అదిరిపడ్డాం.

ఒక్క వుదుటున వెళ్ళి నాడి చూసాను. అందలేదు!

ఆశ చావక, ఆశను భుజాన వేసుకుని దగ్గర్లోని ఆసుపత్రికి పరుగెత్తాం. ఆ హఠాత్సం ఘటనకి షాక్‌కి గురైన నాగు, అతడి భార్యా అయోమయంగా చూస్తూ అనుసరించారు.

డాక్టర్ పెదవి విరిచేడు. ఘొల్లుమన్నారు నాగు దంపతులు.

గుండెల్లో బడబాగ్నులు బ్రద్దలవుతోంటే కళ్లనుండి కన్నీళ్లు అవిరామంగా జారిపోతూంటే ఇంటికి తిరిగివచ్చాం.

నట్టింట చాప మీద నిర్జీవంగా పడివుంది ఆశ.

పిన్ని, బంధువులూ శోకాలు తీస్తున్నారు. ఆశ తల్లి సొమ్మసిల్లి పోయింది. నాగు దుఃఖం వర్ణనాతీతంగా వుంది.

అప్పుడొచ్చిందో అమ్మాయి. కళ్లెదుట కట్టెలావున్న మిత్రురాల్ని చూసి మాన్రపడిపోయింది. ఆమె చేతిలోని డైరీ జారిపడింది.

రేపటి పని ఇవాళే చేసేయాలన్న ముందు చూపు గల ఆశ ఎంత ముందుగా వెళ్లిపోయిందీ! – అనుకుంటూ డైరీని చేతుల్లోకి తీసుకున్నాను.

డైరీ యథాలాపంగా తెరిచాను

మొదటి పేజీలోని ఆ అక్షరాలు చూసి శిలనైపోయాను!

'నా కళ్లను దానం చేస్తున్నాను – ఆశ'

* * *

('కథాకేళి' మాసపత్రిక ఏప్రిల్ 2010)